

РЕШЕНИЕ

№ 236

гр. София, 13.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 12.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **8275** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], представлявано и управлявано от Р. Р. Г., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 0394267/27.06.2019 г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която, на основание чл.186 ал. 1, т. 2 и чл.186, ал. 3 от Закона за данък добавена стойност е разпоредено запечатване на търговски обект – обект за хранене, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е необоснована и е издадена при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила.

В хода на производството жалбоподателят се представлява от процесуален представител адв. Т., който поддържа жалбата. Претендира разноси по делото, не представя списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. Н. оспорва жалбата като неоснователна, тъй като нарушението е доказано по безспорен начин. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи

проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

На 19.06.2019 г., в 13:30 ч., е извършена проверка от органите по приходите от Главна дирекция „Фискален контрол“, при ЦУ на НАП, на търговски обект за хранене, находящ се в [населено място], [улица], стопанисвана и експлоатирана от [фирма], с ЕИК [ЕИК]. При проверката е установено, че за извършена контролна покупка на обща стойност 5 лв. е издаден фискален бон № 0014770/19.06.2019 г., като е установено, че фискалният бон няма QR код. Установено е, че в обекта има налично работещо фискално устройство „D. OP 15 KL“ с ИН на ФУ DT394694 и ИН на ФП № 0247851, с рег. № на ФУ в НАП 3696796/02.02.2016 г.

Така извършените действия, в тяхната последователност и установените от проверката факти са описани в Протокол за извършена проверка № 0394267/19.06.2019 г., съставен от И. Л. И., на длъжност инспектор по приходите и С. Г. С.- К., на длъжност инспектор по приходите. Въз основа на съставения протокол е издадена Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 0394267/27.06.2019 г., от Л. Д., на длъжност- началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл. 186 ал. 1 т. 2 ЗДДС и чл. 187 ал. 1 ЗДДС е наложена принудителна административна мярка- запечатване на търговски обект- обект за хранене, находящ се в [населено място], [улица], експлоатиран от [фирма], с ЕИК[ЕИК] и забрана за достъп до него за срок от четиринадесет дни.

По делото е представено писмено заключение, във връзка с назначената съдебно-техническа експертиза, от вещото лице Д. Златимиров К.. В същото се сочи, че в обекта на [улица] и в офиса на дружеството, находящ се на същия адрес, има фискално устройство, модел “D. DP- 150”, като същото е работещо и притежава Свидетелство за регистрация на фискално устройство, издадено на 19.06.2019 г. Видно от свидетелството за регистрация, устройството е одобрено от Българския институт по метеорология със Свидетелство № 755/12.12.2018 г., като този вид фискално устройство фигурира и в публичния регистър воден от Българския институт по метеорология на ред № 755. Установено е също, че в обекта, стопанисван от [фирма], на работната станция, представена от жалбоподателя, има инсталиран софтуер за управление на продажбите- софтуерен продукт Я. Софт, като видно от инсталационната папка, същият е инсталиран на 04.03.2019 г. Гореописаният софтуер за управление на продажбите е съществувал към момента на извършената проверка- 19.06.2019 г. В съдебно заседание, проведено на 12.12.2019 г. вещото лице К. заяви пред съдебния състав, че поддържа така представеното заключение.

В съдебно заседание от 12.12.2019 г.е разпитан свидетелят Б. Х. Б., работещ в дружеството-жалбоподател на длъжност „началник-сервиз“. Същият заяви пред съда, че на 04.03.2019 г. е въведен софтуер за управление на продажбите, като по указание от извършената проверка, касовият апарат в обекта е сменен на 19.06.2019 г.

По делото са представени и приети като писмени доказателства: Фактура № [ЕГН]/19.06.2019 г., издадена от И. Н. Н., представител на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] от която е видно, че жалбоподателят е закупил касов апарат “D. DP-150”; Свидетелство за регистрация на фискално устройство “D. DP-150”, издадено на 19.06.2019 г., собственост на [фирма], [населено място], [улица]; Заповед № 2108/30.03.2018г., с която за началник отдел „Оперативни дейности“ е назначен Л. Й. Д.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Оспореният индивидуален административен акт подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, а жалбата срещу същия е депозирана в срока по чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл.186, ал. 3 ЗДДС, принудителната административна мярка по ал. 1 се прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице. Видно от приложената по делото заповед № ЗЦУ–ОПР-16/17.05.2018 г., в т.1, изпълнителният директор на НАП е определил Директорите на дирекция“Контрол“ в териториалните дирекции и началниците на отдели „Оперативни дейности“ в дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки запечатване на обект по чл.186 от ЗДДС. Видно от Заповед № 2108/30.03.2018г., за началник отдел „Оперативни дейности“ е назначен Л. Й. Д..

Въз основа на посочените заповеди, съдът приема, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган -Л. Д. на длъжност -Началник отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП.

Не се установяват допуснати в хода на административното производство нарушения на административно производствените правила.

Обжалваната заповед за прилагане на ПАМ е постановена при нарушение на материалния закон и несъобразяване с целта на закона – отменителни основания по чл.146, т.4 и т.5 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ - чл. 23 от ЗАНН. Нормите на чл. 186 и чл. 187 от ЗДДС регламентират държавна принуда за защита на особено важен държавен интерес – гарантиране на постъпленията във фиска чрез спазване на фискалната дисциплина. Целта на налагането на ПАМ е за преустановяване и/или предотвратяване на административни нарушения и последиците от тях, поради което имат превантивен характер. Тя няма санкционен характер. Санкцията за извършеното нарушение се осъществява чрез налагане на административно наказание – в случая имуществена санкция на юридическото лице.

Според чл. 186, ал. 1, т.2 от ЗДДС, на лице, което не използва фискално устройство или интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност, които не отговарят на изискванията за одобрен тип и не са одобрени от Българския институт по метрология, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се налага принудителната административна мярка (ПАМ) запечатване на обект за срок до 30 дни.

В случая безспорно се установява, че към момента на извършената проверка на 19.06.2019г. дружеството все още не е привело в законовия срок /до 31.03.2019г./

дейността си в съответствие с изискванията на Наредба №Н-18, с оглед на което са налице материалноправните предпоставки, предвидени в чл. 186, ал. 1, т. 2 от ЗДДС за прилагане на ПАМ. Нарушението обаче е отстранено незабавно и това се установява от представените в съдебно заседание свидетелство за регистрация на фискално устройство от 19.06.2019г., Фактура № [ЕГН]/19.06.2019 г. и представената и приета от съда Съдебно-техническа експертиза. От доказателствата по делото не може да се направи извод, че данъчно задълженото лице е укривало приходи в търговския обект. Напротив, то ги е отчитало с работещото си ФУ, но не го е привело в срока в съответствие с изискването на Наредба №Н-18/13.12.2006г., като нарушението е отстранено на деня на извършената проверка. Не може да бъде споделен изводът, че естеството на административното нарушение всякога предполага негативни последици за фиска. За всеки конкретен случай на засягане следва да бъдат изложени факти и обстоятелства. При определяне на срока на ПАМ административният орган не е изложил никакви мотиви освен бланкетните, че той се явява превенция срещу нежелани последици за фиска и указва значимостта на охраняваните обществени отношения.

Съдът намира, че определеният с акта срок за налагане на ПАМ от 14 дни, не е съобразен с принципа за съразмерност, прогласен с чл. 6, ал. 2 АПК. Същият сочи, че административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В конкретния случай при извършената проверка на 19.06.2019г. е констатирано само едно нарушение на чл.8, ал.2 от Наредба №Н-18, вр.§71, ал. от ПЗР на Н. на Наредба №Н-18. След като нарушението е констатирано за първи път, отстранено е незабавно и от него не са произтекли определени вредни последици за държавния бюджет чрез укриване на приходи, то налагането на ПАМ за срок от 14 дни на процесния обект не би могло да се определи като съразмерно. При тази продължителност на срока се засяга съществено правната сфера на адресата на ПАМ и се игнорира целта на закона за защитата на обществения интерес чрез налагането на адекватни на нарушението мерки. Неоправдано би било да се засяга в по-голяма степен от необходимото стопанският оборот, който е източник на приходи в бюджета, особено при липса на констатирани конкретни вреди за фиска. Във връзка с горното, оспорената принудителна административна мярка, предвид нейната тежест и обстоятелствата, при които е наложена, се явява прекомерна.

Предвид изложеното оспореният акт като материално незаконосъобразен и несъответстващ на целта на закона, се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При този изход на спора, основателна е претенцията на оспорващия за присъждане на направените по производството разноски на основание чл.143 ал.1 от АПК. Предвид обстоятелството, че процесуалният представител на жалбоподателя не е представил списък по чл.80 от ГПК, следва да му бъдат присъдени разноски в размер на 250 лева /двеста лева внесен депозит за вещо лице и 50 лева, платена държавна такса по сметка на АССГ.

Така мотивиран, Административен съд София град, III-то отделение, 61-ви състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление –

[населено място], [улица], представлявано и управлявано от Р. Р. Г., Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 0394267/27.06.2019г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186 ал. 1, т. 2 и чл.186, ал. 3 от Закона за данък добавена стойност е разпоредено запечатване на търговски обект – обект за хранене, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите- Централно управление да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] разноси в размер на 250лв./двеста и петдесет лева/

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: